

Και τὴν θέσι τὴν δική μου τὴν ἀφίνω μιά γιὰ πάντα
σὲ σωτήρας μαλλιαροῦ,
γιὰ νὰ στήσουμε κι' ἐκεῖνον τὸν δικό τουτ' ἀνδριάντα
μὲ παιζάνας ἱερούς.

Τέτοια, φίλε Φασουλῆ,
ὁ Φερραίος ἄμλειτ,
καί' στὸ βάθρο τοῦ μεγάλου Πατριάρχου τὸ κλεινὸ
ποῖόν νομίζεις ὅτι βλέπω;... τὸν πολὺ Μελαγχρινό.

Ἦν ἀγάματα προγόνων,
ποῦ μαρτυρικῶν ἀγώνων -
ἀνεμνήσεις φέρουν τόσας.

Τώρα τοὺς ἀναπληροῦν
μάρτυρες, ποῦ μαρτυροῦν
γιὰ τὴν ζάπλωσι τῆς γλώσσας.

Κόσμος γλωσσολοποναῖ,
κι' ἡ γλαυκοῦπις Ἀθῆνα
κατὰ πάντα μαλλιαρῆ
μὲ σκλάβοι προχωρεῖ
δίχως κράνος νὰ φορῆ.

Ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ πληθώρα
συγγραφέων μουσολύων,
κι' ὁ χρυσότοξος Ἀπόλλων,
μαλλιαρός κι' ἐκεῖνος τώρα,
βλέπει μὲ ζετισπωσιὰ
τῆς Θεᾶς τὴν κατοσιὰ.

Περίξ τοῦ ξανθοῦ Θεοῦ στροβιλίζει κατ' αὐτὰς
νέων μαλλιαρῶν χορός,
ὁ δὲ κύρ' Ἀλεξάνδρος βεβαιώνει φοιτητὰς
πὺς δὲν εἶναι μαλλιαροί.

Τρία πουλάκια κάθονται σὲ ράχη μαλλιαρῆ,
τὸνα τηρᾷ τὸ Μάντζεστερ καὶ τὸ ἄλλο τὸ Παρί,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο μὲ λάλημα τρανὸ
τονίζει μιά προσφώνησι γιὰ τὸν Μελαγχρινό.

Πὺς μὰς θεωρεῖς ἀκίνητος, δεῖνὲ γλωσσουσυνέτη,
τοῦ Παρισιάνου πρόδρομο, κλεινὲ γλωσσουδρεμέτη;
Ἵστην ἔξωσι τὴν γλωσσική σου μὰ ἀναταράζει,
πὺς μέσ' ἀπὸ τὰ χεῖλῃ σου νὰ μὴ γλυκοχαράζῃ
καμμία νέα σύνθεσι καὶ λέξις κτυπητὴ
καθὼς τὴν ἀλησμόνητη μαλακοτενωτῆ;

Πὺς τώρα δὲν ἀκούγεις;... ποῦ βρίσκεις; τί κάνεις,
κι' ἀφίνεις νὰ γλωσσολογοῦν ἐκεῖνος ὁ κύρ' Ἰγάννης,
κι' ὁ κύρ' Ἀλλέκος μοναχά;... γιατί καὶ σὺ δὲν βγαίνεις
τῆς γλώσσας πρωτομάστορος σὺν κι' ἄλλοτε νὰ γένεις;

Κάθε μαλαὸ γανόνεται
μὲ γλωσσικὴ σοφία,
καὶ χρυσοστεφανώνεται
Ἰγάννης καὶ συντροπία.

Ἵ Μιστριώτης λυγιστὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνει
καὶ δὸς του' στὴν Ἀνάκρισι νυχθημερὸν πηγαίνει,
κι' ἀπὸ τὸν Ἄνακ τὸν κρητὴ τραβᾷ στὸν Καίσαρα
κι' ἀκοῖε ράβει τὰ καὶ τὰ μὲ μὴ σακκορράφα.

Ἵ Ὁ Ρωμῆος, ἐπιστοαμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ἑδὼν,
μόνὸ πῆγῃ παραπάνω, αὐξῶν πενηντακοτῶν,
συνορευεῖ μ' ἄλλα σπῆτῃ καὶ μ' ὄρνικον' ἀνοικτό.

Καὶ τώρα τὸν κατηγορεῖ καὶ Βουλευτὸν παρῆκ
πὺς εἶχε καὶ τὴν γλώσσα του καὶ τὴν οὐρὰ μακραιά.
Καὶ σῆλος γίνεται Βουλῆς,
τὸν παρκετιοῦν Εἰσαγγελεῖς,
τὸν ἀνακρίνουσιν Παῖοι.

Κι' ὁ γλωσσοφύλαξ κατ' αὐτὰς
μὲ Γραμματικῆς κι' Ἀνακριτὰς
μακροῦρα τραβάει,
καὶ βᾷ βᾷ βᾷ.

Ἵ Ἐξάρνα Φῆμη πανταχοῦ διασκήπτει τώρα
πὺς τὸν ἐδολοφόνησε μιά μαλλιαρῆ καμμόρα,
ἐκεῖνος ὅμως ζωντανὸς στὸ σπῆτι του γυρίζει,
καὶ κόσμος τὴν ἀνάστασιν φακιδὸς πενηντοῖς,
καὶ τὸ καπέλο τὸ ψηλὸ πετάει στὸν ἀέρα
καὶ γίνεταί τὸν μαλλιαρῶν ἀδιάκοπὸν φορέα.

Ἵ Ἀπόλαυσις τὸ γλωσσικὸ κι' ἀληθινὴ μαγειρία,
μικροὶ μεγάλοι ἄλλοσασάν μετ' τὴν γλωσσολογία.
Κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ γλωσσουδιρεῖ,
κι' ὅλοι περὶ κινδύνου
φωναζῶντων ἐθνικοῦ.

Κι' ὁ Μπούουστερ τηλεγραφεῖ
στὸν Χρόνο τοῦ Λονδίνου
περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

Γιὰ τὴν Μαλλιαροσύνη
δὲν εἶχε τέτοιο γίνε
μεγάλο ξαρκικό.

Κι' ὁ ξένος τὴν ἀκόμη
θέλων κι' αὐτοῦ μὰ γινώμη
νὰ ποῦν στὸ γλωσσικό.

Κι' ὁ πέμπτος ὁ Γρηγόριος κι' ὁ Κοραῖς κι' ὁ Ρήγας
ἴμνωον τὸν γλωσσολόμο' στὴν πλάσι τὴν κλεφτροῦ,
κι' αὐτὸς τῆς ἀνορθώσεως καὶ τῆς πυγμῆς ὁ γίγας
ἀφίνει τὴν ἀνορθωσιν' ἀτὰ κρῦς τοῦ λουτροῦ.

Σὲ βλέπω μὲ πυκνὸ μαλλί,
πολύγλωσση πατρίδα,
καὶ σὲ κοουρεύουν πολλοὶ
μὲ γαῖουροφαλλίδα.

Σὲ βλέπει κι' ὁ Σερφετὸν Πασσῆς νὰ γλωσσολογοῦσῃσαι,
καὶ ψιθυρίζει γελαστός: δὲν πῆς νὰ μοῦ κοουρεύσαι;
Μὰ τώρα γαρετᾷ κι' ἐμὲ, τὸν γλωσσικό κηφήνα,
καὶ καθ' ἑξῆς τὸ πολὺ, ποῦ εἶναι' στὴν Ἀθῆνα,
ξανακωνάζει' στοὺς Ρωμηοῦς-γλωσσάσπιδες κτυπάτε,
κι' ἔδω κι' ἐκεῖ ξανακροτοῦν: ἀπὸ μαλαὶ πὺς πάτε;

Καὶ κημῶσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγλαίας.

Ἵ Λαμπρὸ Πινακοθήκη μετ' τὴν γλαυροῦν γραφίδα
συνεπιθήσειεν αἰσίως μίαν δεκαετηρίδα,
κι' ἔκαμε στὸν Παρνασσὸν ἑορτὴν ὄρκειοτάτην,
μουσικὴν μελωδικὴν, ὄντως πνευματικωτάτην.